

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žižkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **B. Z.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2005, č. j. OAM-216/VL-20-ZA-03-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2008, č. j. 55 Az 57/2005 - 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Pěvy Skýbové **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 6. 3. 2008.

Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností, doplněnou podáním ze dne 4. 7. 2008. Namítl, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku pronásledování dle § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Žalobce v azylovém řízení dostatečně prokázal, že byl v zemi původu pronásledován pro jiný politický názor a omezován na svých občanských právech ohledně svobody podnikání, nemožnosti obrátit se na policejní orgány v případě fyzického napadení a vyhrožování rodinným příslušníkům. Správní orgán při rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nepřihlédl k osobním důvodům žalobce a k jeho osobní situaci.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K samotným důvodům kasační stížnosti je nutno v první řadě uvést, že důvody, pro něž žalobce opustil zemi původu, sám ještě v průběhu správního řízení (viz protokol o pohovoru ze dne 1. 3. 2005) upřesnil tak, že se jednalo o ekonomické problémy související s vypořádáním jím vynaložené investice do společného podniku s panem G. Poté, co požadoval vrácení vkladu, byl žalobce zbit neznámými lidmi a bylo mu vyhrožováno útokem na jeho dceru. Při pohovoru, jakož i následně při jednání před soudem (viz protokol ze dne 6. 3. 2008) výslovně konstatoval, že při řešení uvedených problémů se neobrátil o pomoc ani na policii, ani na jiný ukrajinský státní orgán.

Skutkově obdobnými případy, v nichž azylové důvody spočívaly v „pronásledování“ ze strany soukromých osob, se Nejvyšší správní soud již zabýval, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 92/2004 - 50, či rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 81/2006 - 85, všechny publikovány na www.nssoud.cz. Kupříkladu z rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 5, pak plyne, že „*žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatelky a ve výhrůžkách žadatelce a její dceři pro žadatelčiny podnikatelské aktivity, je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.*“

V této souvislosti byla předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, všechny publikovány na www.nssoud.cz, též otázka možnosti občanů domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů země původu a schopnosti těchto orgánů jim takovou ochranu poskytnout.

Otázkou intenzity potíží se soukromými osobami ve vztahu k přičitatelnosti jednání těchto soukromých osob státním orgánům se pak kasační soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, či v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, všechny publikovány na www.nssoud.cz.

Námítky týkající se porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným a nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu, pak byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, lze odkázat například na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, všechny publikovány na www.nssoud.cz. V souzené věci přitom kasační soud shledal, že skutkový stav byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

V bodě, jímž stěžovatel namítl, že byl pronásledován pro jiný politický názor, je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): opírá se totiž o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Ve správním řízení sice uvedl, že je členem strany „Partia regionov Ukrajiny“, dodal však, že v této souvislosti neměl nikdy žádné potíže. Pouze jeho obchodní partner měl odlišný politický názor, podstatou jejich sporu však byla jen ekonomická hlediska. Na tomto tvrzení setrval i nadále, když při jednání před soudem dne 6. 3. 2008 výslovně uvedl, že na Ukrajině během života nebyl politicky pronásledován.

Lze dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 4. 7. 2008, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 912 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu